

Fantastische Ontmoetingen

Terrence Weijnschenk

Schrijver: Terrence Weijnschenk

Coverontwerp: Thura Rouw

ISBN: 978-1-4461-2191-7

© Terrence Weijnschenk

Voor jou, mijn aanstaande vrouw.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2010 Terrence Weijnschenk

^{4e} Druk: 2016

Drukwerk: www.lulu.com

Met dank aan Melissa Clark.
Mocht U schrijffouten tegenkomen
dan zijn die volledig voor rekening van de auteur

Elkaar

Het moet een magnifiek gezicht zijn geweest.
Honderden fakkels, vastgehouden door evenzovele
jonge mensen die de avondlucht vulden met
verwachtingen.

Hij liep mee. En zij ook.

Een gevoel van saamhorigheid stroomde door de massa
en raakte een ieder.
De fakkels werden gedoofd.

Het licht ervan bleef hun levenspad beschijnen.
De vlammen bleven branden in hun hart.
De warmte ervan bleef voelbaar in elkaar.

Ik ben

Hij stond op het dek van de boot terwijl de staalgrijze wolken probeerden de strakblauwe hemel af te dekken. Zij faalden jammerlijk.

De wind en het water ondernamen een gezamenlijke poging vat te krijgen op zijn evenwichtsgevoel maar ook zij faalden want zo stabiel als nu had hij zich nog nimmer gevoeld.

Hij keek naar zijn medepassagiers zonder hen te zien en een spoor van een glimlach verscheen rond zijn lippen.

Hij vermoedde dat hij meer zag dan de dame die zijn ogen nu hadden gevonden en dacht terug aan het éénregelig gedicht dat hij ooit schreef voor zijn muze:

'Had ik maar de kracht om jou de ogen te openen,
dan pas zou je zien hoe zwak ik werkelijk ben.'

Hier

Hij had een schuilplaats nodig. En een borrel.
In deze straat leek alles dicht te zijn
maar toen hij een bekend uithangbord zag
stapte hij iets vlugger door.
Het ging weliswaar om een biermerk dat geen favoriet was
maar soms moet je niet klagen.

Bij het openen van de cafédeur
voelde hij een lichte teleurstelling.
Het duurde even voordat hij besepte waarom:
Hij had niet het vrolijke 'Tringtingeling!'
gehoord van een aankondigingsbelletje.

Sowieso was het hier erg stil. Zelfs geen muziek.
Nu pas merkte hij dat alle gesprekken waren stilgevallen
en alle gezichten naar hem waren gedraaid.
Hij liet zich niet kennen,
liep naar de bar en bestelde zijn favoriete drank.

De barman keek hem alleen maar vragend aan.
Dus herhaalde hij zijn bestelling.
De barman zuchtte eens diep
en liet de schouders hangen. Hij bestelde een biertje,
moest daar meteen voor betalen
en dronk zijn glas vrij vlot leeg.

Buiten wachtte de striemende regen
maar toch was hij liever daar dan hier.

Nog niet

Zou iedereen de sterren zien zoals zij die zag?
Zouden anderen de vreugde die zij ervoer op een ander manier ervaren?

Zij streelde het wezen dat naast haar lag en probeerde zich bewust te zijn van haar geluk.

Zij wist dat het niet voor eeuwig zou zijn maar wat is tijd voor wie gelukkig is?
En zo droomde zij verder...

In zijn dromen had hij samen met haar de wereld gered,
een oorlog en een nucleaire ramp overleefd
en ooit stond hij samen met haar
aan de wieg van een nieuw
begin voor de mensheid.

Hij wist dat hij haar ooit in het echt zou tegenkomen
en zo geschiedde. In zijn dromen was zij blond
en hier zat hij naast een brunette.
Maar zij was het.

Zij wisselden blikken en woorden maar nooit meer dan dat.

Nog niet.

Hardop

Niemand wist wat haar ertoe bewogen had maar iedereen wist van de pijn in haar hart.

Haar smetteloze ziel had een schaduw geworpen op die van iedereen die haar ooit in de ogen had gekeken.

Wie haar maar een beetje kende wist dat haar uitbundigheid niet meer was dan een vermomming voor haar wanhoop.

Slechts weinigen waren verbaasd over haar daad en hoewel niemand wilde dat het gebeurd was vroegen de meesten zich af waarom het zo lang had geduurd.

Sommigen deden dat zelfs hardop.

Zinnen

Op weg naar de bar vond zijn blik de hare.

Als zij een lichtstraal was die willekeurig
over de boekenkast scheen
zou ze blijven hangen bij Murakami.

Haar vage glimlach moest een magnetische
aantrekkingskracht bezitten
want opeens stond hij naast haar.

Al snel bewogen hun heupen in hetzelfde ritme
en de gelukzaligheid droop van hun gezichten
in de vorm van zweet.

Minutenlang waren zij urenlang alleen
en pas toen de Cubaanse muzikanten
een laatste akkoord speelden
kwamen zij langzaam weer bij zinnen.

Hart

Zij zweefde meer dan dat zij liep.

Als zij langs hem bewoog
voelde hij de warmte van haar lichaam.

Hij snoof de geur op van haar doucheschuim,
die vroege morgen,
en voelde zich bevrijd.

Zij schonk hem een kop koffie en een glimlach.

Hij schonk haar zijn hart.

Dat wilde zij wel

Hij kwam binnen, zette zijn tas op tafel
en haalde er iets uit.
Een konijn. Een witte. Van pluche.

Hij wachtte af.

Zij kwam binnen, zette haar tas op tafel
en haalde er iets uit.
Een agenda. Een rode. Van kunstleer.

Haar oog viel op het konijn
en ze keek hem vragend
en glimlachend aan.

'Is die van jou?' vroeg ze.

'Dat was-ie maar nu is-ie van jou.
Als je'm hebben wilt tenminste.'

Dat wilde zij wel.

Gegeven

Zij lag op haar rug naar de sterren te kijken en vroeg zich af waar ze vandaan kwam.

Ooit had iemand haar een naam gegeven maar die was ze al lang vergeten.

Ze wist nog dat zij wachtte. Maar waarop?

Intussen genoot zij van haar dromen en fantasieën.

Vage herinneringen verontrustten haar maar nooit voor lang.

Gedachteloos speelde zij met het kleine object dat zij altijd binnen handbereik had. Het bood haar troost.

Jaren gingen voorbij en aan eten komen werd steeds moeilijker maar zij was tevreden.

In haar eigen kleine wereld was zij alles.

Toen men haar verbleekte botten vond vroeg men zich af waar zij vandaan kwam en of haar ooit een naam was gegeven.